

שלום לכולם

עד עכשיו, בעצת חברים, שמרתי על שתיקה בפרשה המוזרה והמכוערת הזו שנמשכת כבר יותר מתשעה חודשים. לתומנו חשבנו חברי ואני שהעסק ברור: סערה בכוס מים, שערוריה מופרכת ומצוצה מן האצבע. סתם מישהו באקדמיה שמנסה לסגור חשבון עם קולגות על חשבון מישהו אחר, וכולם אנשים לא ידועים בציבור. אין פה קייס ציבורי, אין פה סיפור עיתונאי, העסק ימות מעצמו. מסתבר שטעינו.

אולי קודם כל כדאי לשים את הדברים בפרופורציה, ותודה ללב גרינברג שהזכיר לנו זאת. בזמנים ובמקומות אחרים זכו אנשים פעילים פוליטית לטיפול אכזרי בהרבה מכתבות השמצה בתקשורת וניסיונות לחבלה בקריירה. אפילו אני, כשפעלתי ב"אומץ לסרב" ב-2002 ולקבוצה היתה תהודה ציבורית מרשימה למדי, ציפיתי וגם הייתי מוכן לשלם מחיר אישי גבוה בהרבה.

ועוד באגף הפרופורציה. כמה שלא נעים לקום בוקר אחד ולגלות שהפכת מאדם פרטי למפלצת שעושים לה רצח אופי בתקשורת, ברמה הבסיסית זה מתגמד לעומת הצער האישי שלי על המציאות בארץ. תוך פחות מעשר שנים צברנו קרוב ל-10,000 הרוגי עימות בישראל פלסטין ולבנון בעשור האחרון, רובם המכריע אזרחים. אולי אפילו יותר מ-10,000. שלא לדבר על החלומות ההרוסים והנפשות שהושחתו. גם ממרחק של אוקיינוס ויבשת זה כואב הרבה יותר מן השטויות של ישראל דויד.

אותו מאמר ממושך שלי ממרץ 2002 שישראל דויד ליקט מתוכו קומץ מילים כדי להלבין את פני, היה בעצם קריאה נרגשת ליהודי ארה"ב לקום ולעשות מעשה כדי לעצור את הטרור ושפיכות הדמים. אז עוד היו "רק" 300 הרוגים ישראלים ו-900 פלסטינים. יהודי ארה"ב קראו את המאמר שלי (אם בכלל הגיע אליהם), התרשמו מאוד ועשו בדיוק את ההיפך ממה שהתחננתי אליו. הלוואי שלמילים שלי היתה העוצמה שישראל דויד מייחס להן.

ועכשיו לענייננו. חברות וחברים, כמו שישראל דויד עצמו אומר, מה שצריך לעניין אתכם בסיפור הזה בעצם לא קשור לפוליטיקה. אני אף מצטרף לקריאתו ומזמין אותכם אם תרצו, לפשפש במאות אלפי המילים בעברית ובאנגלית שפיזרתי ברחבי הבלוגוספירה מאז 2002. אבל אם תמשיכו לדון בניואנסים של דעות, ולהתפלפל האם חציתי איזה "קו אדום" וירטואלי, אזי נפלתם למלכודת שישראל דויד טמן לכם. הרי רובכם המכריע בכלל לא שמע את שמי עד שיד הגורל שלפה אותו מבין מאות השמות המופיעים באתר המעקב הימני אחר אקדמאים שמאלנים, www.israel-academia-monitor.com (אגב, ישראל דויד עצמו כנראה הקים בינתיים אתר מתחרה: www.isracampus.org.il).

כן, עצם העובדה שאתם מתייחסים לטענותיו עלי ברצינות ודנים בתוכן בכובד ראש, כבר מעניקה לו ניצחון מסוים.

כי הסיפור כאן הוא לא פוליטיקה. הסיפור הוא בריונות.

תראו מה קרה: דיון בועדת מינויים במועמד כלשהו. חבר הועדה קורא - תוך שבירה ברורה של כל הכללים - לפסילת המועמד, שעיסוקו המקצועי פיתוח שיטות סטטיסטיות למחקר מדעי. העילה לפסילה? ציטוט שנבחר בקפידה מתוך התבטאויותיו הפוליטיות של המועמד. לפי עדותו של דויד עצמו נראה שהתגובה הראשונית של המחלקה היתה ראויה: הם העמידו את חבר הועדה במקומו, וכשהתעקש זרקו אותו מכל המדרגות.

מה עושה חבר הועדה המודח? מוצא "עיתונאי" ומדליף דרכו את הסיפור לתקשורת, תוך שבירה של עוד כמה כללים (זה קרה בספטמבר 2009, הסיפור הופיע באתר גלובס). כששאר התקשורת מסרבת לקנות את הברווז העיתונאי הזה והסיפור נעלם, הוא כותב בעצמו מאמר באתר חדשות ימני-קיצוני, ובו הוא חושף את פרטי הדיון בועדה, למרות שהמועמדות עדיין בתוקף והמשרה עדיין פנויה. כלומר, הוא רומס ברגל גסה עוד כמה כללים. הסיפור דועך שוב, אבל אף אחד לא טורח לגבות ממר דויד את המחיר על ההשתוללות שלו. אז – מאחר שבינתיים האוויר הציבורי מתמלא ב"אם תרצו" ושאר ירקות – הוא מפרש את שתיקת המערכת כחולשה וכהודאה בצדקתו.

עוברים עוד כמה חודשים, הגענו לפברואר-מרץ 2010. ישראל דויד מגיש... תביעת דיבה אישית נגד ראש המחלקה שלו, על פגיעה בשמו הטוב. "תביעת דיבה" שכל-כולה פגיעה בשמו הטוב של צד שלישי, הלא הוא עבדכם הנאמן. כמובן שהוא מעלה את כתב-התביעה המלא לרשת. אגב הידעתם? אי אפשר לבסס תביעת דיבה נגדית על מה שנכתב בתביעה אחרת. רוצים להגיד על מישהו שהוא רוצח, שאחותו זונה, וכו', ולצאת נקיים? תכניסו את ההשמצות לכתב-תביעה של בית משפט ואתם מוגנים. במקביל פועל דויד להחייאת הפרשה דרך הפעלת חברים או חברים-לדעה באגודת הסטודנטים. ובימים אלה, לא לגמרי ברור לרגל מה, הוא מעורר את הפרשה שוב דרך רשימת התפוצה הזו.

מה תגובת המערכת הציבורית והאוניברסיטאית לכל זה? אותו "עיתונאי" בגלובס אפילו לא טרח לפנות אלי לתגובה, למרות שאני הייתי נושא הכתבה ולמרות שחיטט בדף האישי שלי באוניברסיטת וושינגטון אליו שלח אותו דויד. מן המחלקה בבן-גוריון שמעתי בפעם האחרונה כמה שבועות לפני הכתבה בגלובס. מאז, דממה דקה. ונשיאת האוניברסיטה פרופ' רבקה כרמי, אם להאמין לציטוט שדויד מביא מיו"ר אגודת הסטודנטים, החליטה באפריל או אולי קודם לכן לפסול מגבוה את המועמדות שלי. גם על ההחלטה הזו לא שמעתי עד עכשיו.

בקיזור, הבריונות משתלמת.

הבריון יכול לתפוס מישהו שהוא רואה בו מטרה מתאימה, לחרוץ את דינו לבדו ולהתחיל לחבוט בו באמצע היום בכיכר העיר – תוך צפצוף על החוק ועל כללי ההגנות הבסיסית. מה עושה המערכת? מסתגלת למצב החדש, נותנת לבריון את מבוקשו ואף דנה עימו בכובד ראש בהאשמותיו כלפי האדם שהוא ממשיך לחבוט בו, משתתפת בהפיכת הנחבט לאובייקט חסר אנושיות, וממשיכה הלאה. דרך הסיפור הזה מצליח הבריון לכתוב מחדש את כללי המשחק: המערכת נתנה לו ולמאפיייה שלו את המפתחות ואת ההגה, והם כבר יקחו את האקדמיה הישראלית לאן שהם רוצים.

זה סוף הסיפור נכון לעכשיו. אלא אם כן אתם, חברי האקדמיה הישראלית, מחליטים לכתוב לו סוף אחר.

אסיים בכמה מילים ישירות לישראל דויד. אתה בכלל לא מכיר אותי ולא יודע מי אני. מעולם לא טרחת לפנות אלי אישית, לא לפני מסע הצלב שערכת על חשבוני ולא במהלכו. זה כבר אומר הכל עליך ועל המניעים שלך.

אולי פעם תבין איזה נזק גורמת הבריונות שלך לאוניברסיטת בן גוריון ולאקדמיה בכלל. ואולי לא.

נמאסת. רד ממני כבר.

אסף אורון